

[Jens Møller.]

ikke ladt sten på sten tilbage. Det er ganske enkelt ubrugeligt, udueligt og umuligt alt sammen. Forstå det, hvem der kan.

Jeg skal ikke trætte dette ting med at gentage, hvad jeg sagde ved første behandling, og hvad andre af forligspartierne har sagt tidligere her i dag. Kun vil jeg understrege, at en væsentlig side ved dette forlig er, at det skal skabe den nødvendige tillid i erhvervslivet og i befolkningen som helhed. Derfor er det meget beklageligt, at partierne uden for forliget — og det gælder dem alle, men især det største — ved en hæmningsløs nedrakning af forliget uden skrupler medvirker til at underminere tilliden og dermed modvirker dets gavnlige virkninger. På den måde skader man direkte hele samfundet. Man må håbe, at det danske folk kan gennemskue disse åbenbart partitaktiske manøvrer, så tilliden ikke tager alvorlig skade.

Det er kristeligt folkepartis håb, at denne brede enighed omfattende så godt som alle ansvarsbevidste partier i dette ting må betegne et vendepunkt i den økonomiske udvikling, så det igen kan begynde at gå fremad til gavn for os alle.

Knud Jespersen (DKP):

Hverken hvad angår tilfredshed med det forlig, der foreligger, eller med anvendelsen af minutterne kan jeg erklære mig helt enig. Det vil også fremgå af det, der bliver sagt, idet jeg ikke vil misbruge, men bruge taletiden.

Under første behandling gjorde jeg opmærksom på en række forslag, vi har stillet, også formuleret som en antikriseplan, en plan, der havde det formål, at de, der er de egentlige bagmænd for krisen, nemlig stor kapitalen, skulle betale, mens lønmodtagerne, de arbejdende og forbrugerne, skulle friholdes.

Der er ingen, der har bestridt den dokumentation af vores forslag, som jeg fremlagde. Der er ingen, der har ulejligen sig med at prøve, endsige efterprøve, om det i virkeligheden var rigtigt, og om man kunne gå en helt anden vej. Man har bare taget som givet, at det var en ensrettet vej, denne regering havde at gå, og i ensretningen lå, at den egentlige trafikkontrollant, det var hr. Poul Hartling. Ud fra det har man styret, og ud fra det har man altså formuleret hele

sammensætningen af det forlig, der foreligger.

Hvad angår de kortsigtede løsninger, om man kan kalde dem løsninger, så er retningen rigtig — vil jeg gerne bekræfte endnu en gang — nemlig udvidelsen af købekraften, men vi kunne have ønsket denne udvidelse anvendt på en mere bastant, på en socialt og beskæftigelsesmæssigt mere forsvarlig måde. Alligevel vil vi naturligvis støtte, at der sker denne, om end for ringe, bedring i købekraften ved at sænke momsen i en periode og ved samtidig at udbetale tvangssparingen.

Hvad kan man sige om de kortsigtede løsninger? Ja, regeringspartiet har jo erklæret, at arbejdsløsheden hermed ikke var løst. Det har de sandt for dyden ret i. Der er lang vej. Ikke engang fremtidens vækst i arbejdsløsheden er løst med dette forslag. Det allerbedste, man kan sige, er, at det mildner luften for beskæftigelsen, og ud fra det hensyn er det, at vi er positive over for den side af sagen.

Men hvad står tilbage? Der står faktisk i realiteten tilbage, at socialdemokratiet under anførsel af venstre anerkender, at under kapitalismen er menneskets frihed begrænset, og den er i al fald så meget begrænset, at hvis erhvervene vil tage retten til arbejde fra et menneske, ja, så tillader lovgivningsmagten, at det sker, og hvis man har taget retten til arbejde fra 125.000 mennesker, sådan som det er registreret, ja, så affinder man sig med, at de må jo vente, indtil de internationale konjunkturer ændres.

Nu hører vi endnu en gang regeringens, hr. Kjeld Olesens, statsministerens optimisme: nu er bunden nået, konjunkturerne vender. Det sker på trods af, at jeg under første behandling dokumenterede, at konjunkturerne er ikke vendt og ikke under vending, at alle prognoser forklarer, at det bliver tidligst i 1977 eller 1978. Man har en fantastisk tillid til, at man kan skønne forkert og gå ud fra, at befolkningen ikke lægger mærke til det. For så kan man jo sige bagefter: kære venner, vi havde ret, det var bare virkeligheden, der ikke helt forstod os, og derfor gik det ikke, som vi skønnede. Det er farligt. Det er dobbelt farligt, når man i hele den kapitalistiske verden taler om, at den vending, der kommer, den kommer sent, den kommer langsomt, og den vil næppe i